

Tekster: *Ez 18,1-4a, Åb 3,7-13, Luk 13,1-9*

Salmer: Lihme 9.00 4 Giv mig Gud, 508 Bryd frem, 802 Når vinterstorme hærger, 731 Nu står der skum

Rødding 10.30 4 Giv mig Gud, 31 Til himlene, 508 Bryd frem, 802 Når vinterstorme hærger, 438 Hellig, Nadversalme, 731 Nu står der skum

Der er noget uendeligt fascinerende ved et træ. For det første kan det blive så mægtigt stort. For det andet er det levende. For det tredje kan det blive så gammelt. For det fjerde er et træ en af de ting, man aldrig kan blive træt af at kigge på. Som nu, hvor det er efterår og træernes blade farves brune og gule og somme tider også røde. Og vinden får det til først at rasle tørt i bladene, siden hvirvler de i blæsten, slynges højt op i luften inden de lander og danner tykke tæpper på plæner og fortov. Og så vinter: og træet står der bart og strengt, med kronens forunderlige fletværk i skarp silhuet mod vinterhimlen. Eller forår og det ubegribelige sker at de sortbrune grene pludselig brydes og farves af et mylder af lysegrønne kræmmerhusknopper. Sommer, hvor træet står tungt af løv og lyset skifter i dets krone fra dybsort til skærende grønt. Et træ er fantastisk. Og vi er heldige, at vi bor et sted, hvor træer skyder op af jorden bare man vender ryggen til et øjeblik. Og så er der det med frugterne. At disse stive strittende grene kan frembringe ikke blot blade, men også frugter så saftige, at det driver en ned ad hagen, når man sætter tænderne i dem.

Ikke underligt at træer altid har spillet en helt særlig rolle i menneskers forestillinger om tilværelsen. Hellige træer har man haft inden for de fleste religioner. Nordboerne tænkte sig hele verden samlet under Ask Yggdrasil, og det er egentlig ikke så mærkeligt, når man en sommerdag betragter det mylder af liv: insekter, fugle og pattedyr, der lever i og omkring træet.

Også for Jesus er træet, og ikke mindst frugttræet, noget helt særligt. Jesus identificerer sig med et vintræ, og i evangeliet i dag bruger han så *figentræet* som et billede, der skal fortælle noget om forholdet mellem Gud og mennesker.

Baggrunden er at nogle jøder er blevet hugget ned af romerske soldater i templet i Jerusalem. Mennesker har altid prøvet at se en sammenhæng mellem det mennesker gør og den måde det går dem på, således var det også blandt jøderne omkring Jesus: Man tænkte, at når et menneske blev ramt af ulykke var det fordi det havde gjort noget forkert. Ellers ville Gud jo ikke være retfærdig. Men netop denne tanke vender Jesus sig imod: Gud er ikke en sådan straffeautomat, der sidder og registrerer menneskers opførsel for så at uddele straf eller belønning til gengæld. Sådan et gudsbillede svarer til manden der havde et figentræ i sin vingård og som blev så sur over, at det ikke bar frugt, at han befalede gartneren i vingården at fælde træet. Nej, det er ikke sådan Gud er. Gud er som gartneren, der ville prøve endnu en gang at få træet til at bære frugt ved at passe og pleje det særligt omhyggeligt. På samme måde venter Gud tålmodigt på, at det han har tænkt sig med os mennesker og med sin verden skal blive til virkelighed. Gud har både gennem det enkelte menneskes samvittighed og gennem sine profeter, men ikke mindst gennem sin søn Jesus sagt og vist, hvad det er, han vil med

os: han vil, at vi skal bære, støtte og hjælpe hinanden, glæde os med hinanden og sammen tage vare på og glæde os over det liv, vi har fået.

Mennesker har en afgørende ting til fælles med det træ, Jesus taler om: vi er levende! Og ligesom træet er det ikke uden betydning, hvordan vi behandles, for den måde vi udvikler os på. Liv og vækst hører sammen, men i væksten formes livet af de vilkår det udfolder sig under: cykl en tur ud ad Vestsallingstien, og se hvordan træerne formes af vinden. Prøv at lægge mærke til, hvor stor rolle den sociale arv spiller blandt mennesker. Det betyder ikke bare noget for den enkeltes lykke, hvilke vilkår hun eller han lever under, det betyder også noget for hvordan vedkommende bliver som menneske og dermed betyder det også noget for alle de menneskers lykke, vedkommende kommer i kontakt med. Gud har sat os i verden, hvor livet kan udfolde sig, der er mad til alle, jorden er fuld af skønhed, som vi kan glæde os over. Men vi skubber hinanden væk fra maden. Vi ødelægger skønheden for hinanden, når vi tror, det kan gavne vore egne interesser. Uden mad og uden skønhed, bliver vi også selv hårde og grimme. Hvordan skal et menneske, der er opvokset i en flygtningelejr, hvor hver eneste dag har været en kamp om mad og hvor det, sådan et menneske har haft at kigge på, har været blikskure og mudder eller støv. Hvor de dufte der har mødt dets næse har været sur røg og stanken fra åbne kloakker. Hvor de lyde, det har hørt, har været brølene af bombemaskiner og bragene fra artillerigranater. Hvordan skal sådan et menneske blive i stand til at vise omsorg og interesse for andre? Så lad dem gå til! siger vi. Men dermed er vi allerede selv blevet smittet af hårdheden, brutaliteten, grimheden.

Gud er som gartneren, der plejer, vander og løsner jorden om sit træ. Det er det, han viser os i Jesus, og det er sådan han vil, at vi skal være over for hinanden: vise tålmodighed, interesse og omsorg.

Det er derfor, det er så godt at beskæftige sig med træer. Træerne lærer en noget om livet. Fælder man et træ, så er det alle de muligheder - ud over selve nytteværdien - der ligger i det træ, man ødelægger. Man får tømmer og brænde, men man får aldrig mere løvspring, sommerskygge, løvfald eller grensilhuetter, ingen eventyrlige blomsterskyer i majmørket, man får ingen frugtsaft, der driver ned ad hagen.

Og lader man et menneske forsumpe i råhed og brutalitet og blive i det til døden, får man ingen blide kys, ingen violinsonater og vennesamtaler, man får bare vold og ødelæggelse.

Men for *et træ* er der håb. I vores have var der for 25 år siden to træer, et ahorntræ og et bøgetræ, der begge stod i skyggen af nogle vældige elmetræer. I mange år sprang bøgen og ahornen ud år efter år og stod der med blade i skyggen af de store træer sommeren igennem, men de voksede ikke, ikke det mindste. De fik lige lys nok til at holde sig i live, men heller ikke mere. Men så fik elmene elmesyge, gik ud og blev fældet og på ganske få år skød bøgen og ahornen i vejret og er nu selv store træer.

Og for *et menneske* er der håb. Hjælpes et menneske ud af skyggen, møder et menneske venlighed og omsorg begynder det menneskes hårde skal at slå revner og et nyt, et genfødt menneske vokser ud af det gamle.

Gennem Jesu ord, hvor han fortæller om Guds kærlighed til os. Gennem dåben og nadveren, som Jesus gav os som tegn på Guds omsorg for os og kærlighed mod os, begynder nye mennesker at vokse op i os. Mennesker for hvem kærligheden er den selvfølgelige forudsætning for al ting og for hvem kærligheden er den højeste norm og rettesnor.

For Gud fortæller os igen og igen både i sommerlys og glæde og midt i nød og mørke og modgang, at han kender os og elsker os og holderfast ved os i evighed.

Amen.